

[Henning Andersen]

indeværende år. Det er tilfredsstillende, men der er ikke tvivl om, at vi skal videre i de kommende år. Vi skal have underskuddet på statsfinanserne helt væk – jo før desto bedre. Vi skal til at betale af på statsgælden.

Dansk økonomi har i årene fra 1987 til 1990 været præget af lav økonomisk vækst, fordi vi har gennemført den nødvendige omstilling fra gælds- til opsparringssamfund. Nu er der tegn på, at vækstpausen er overstået, og at fremgangen i eksporten vil få følge af en vis fremgang i den private indenlandske efterspørgsel. Meget tyder på, at produktionsvæksten i de private byerhverv nu udgør 4 pct. på årsbasis. Hermed kan vi få gjort noget ved vores største menneskelige og økonomiske problem: den alt, alt for store arbejdsløshed.

Ledighedstallene for september og oktober har vist en udfladning i ledigheden. Der skal ikke herske tvivl om, at vi fra konservativ side håber på, at disse tal er udtryk for, at ledigheden har toppet. Vi kan ikke vide det med sikkerhed, men meget tyder på det, også nogle af de bedømmelser, jeg nævnte før. Med finanslovaftalen venter vi en fremgang i beskæftigelsen på 40.000-50.000 nye arbejdspladser i den private sektor. Hermed skulle der være lagt et sundt grundlag for en reduktion af ledigheden i såvel 1992 som 1993.

Ser vi på konkrete elementer i finanslovaftalen, er vi fra konservativ side særlig tilfredse med styrkelsen af erhvervsstatistikken. Etableringen af en dansk erhvervsudviklingsfond, som skal yde risikovillig medfinansiering af især små og mellemstore virksomheders udgifter til udviklingsprojekter, vil utvivlsomt styrke vore private virksomheder i de kommende år. Samtidig foretages der en fremrykning af en række offentlige investeringer, bl.a. på trafikområdet. Hermed vil infrastrukturen blive styrket, også til gavn for erhvervslivet. Samtidig har vi sikret, at de offentlige investeringer ikke blot fremrykkes ukritisk, men at økonomien nøje vurderes.

De vækstfremmende skatteomlægninger, som er indeholdt i finanslovaftalen, vil også virke positivt på væksten. Virksomhedsskatten reduceres således til 34 pct., hvilket er en af de laveste virksomhedsbeskatninger i Europa.

Finansloven for 1992 indeholder også en række fremadrettede elementer. Lad mig i flæng nævne: Efterlønsordningen gøres mere

fleksibel, så den enkelte bedre kan tilrettelægge sin tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Aflønningen for personer i arbejdstilbud i den offentlige sektor nedsættes, og hermed skabes større incitament for den ledige til at søge arbejde i den private sektor. Byggeaktiviteten drejes fra statstøttet nybyggeri til private vedligeholdelses- og forbedringsarbejder. Der gennemføres en betalingsordning for hjemmehjælp, således at indsatsen koncentrerer sig på de områder, hvor behovet er størst, og det er der så sandelig behov for. Der oprettes 5.000 ekstra uddannelsespladser i 1992.

Finansloven for 1992 peger altså i den rigtige retning. Det begyndende økonomiske opsving vil få yderligere gødning, og det er godt. Grundlaget for fortsat overskud på betalingsbalancen, lav inflation, mindre udlandsgæld samt en nødvendig reduktion af ledigheden bliver fastholdt med finanslov 1992. Samtidig er det politiske klima nu sådan, at sandsynligheden for, at det igangsatte analysearbejde vedrørende en dagpengereform vil føre til et konstruktivt resultat i løbet af 1992, er markant øget. Fra konservativ side håber vi meget stærkt på, at der på dagpengeområdet kan skabes et gennembrud i 1992.

Jeg skal slutte med i dag – jeg fik ikke gjort det i går – at takke alle de partier, der har medvirket ved det arbejde, der er gået forud for den debat, vi havde i går og har i dag, og for den fordragelige ånd, der har været.

Jeg skal til allersidst sige, at Det Konservative Folkeparti naturligvis stemmer for finansloven for 1992.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Den konservative ordfører var inde på besparelser og på, om de små partier nu også kunne stå ved det, og hvordan det vil blive i fremtiden. Jeg vil gerne spørge Det Konservative Folkeparti og dermed også regeringen, om de besparelser, man taler om, er reelle, fornuftige besparelser, eller det er den slags besparelser, hvor man siger, at nu sparer staten så og så meget, nu ser vores regnskab godt ud, men hvor man så lægger udgiften over på kommunerne eller amterne i stedet for?

Vi er så tilbøjelige til at tale om besparelser, og der er nok nogle steder, hvor vi kan finde nogle reelle besparelser, men jeg kalder det ik-